

Тема 5. Заняття 4. Індивідуальні дії солдата та взаємодії у складі двійок та груп. Основні способи маскування. Вогнева позиція. Самостійне заняття – 2 години

Основні способи маскування

Нанесення гриму. Маскування зброї.

Маскування.

Маскуванням називаються заходи, які проводяться особовим складом з метою приховати раптовість дій та зменшити втрати в живій силі і техніці, а також ввести противника в оману відносно своїх сил, засобів, дій і намірів. Суть маскування полягає в усуненні демаскуючих ознак при приховуванні військ і об'єктів, а також у створенні хибних об'єктів. Особлива увага приділяється маскувальній дисципліні.

Маскування досягається:

- зберіганням військової таємниці;
- потайним розміщенням і переміщенням військ;
- застосуванням табельних засобів маскування, місцевих матеріалів, димів, аерозолів;
- маскувальним фарбуванням техніки і озброєння;
- демонстративними діями;
- створенням хибних районів розташування військ, позицій і об'єктів; суворим виконанням вимог маскувальної дисципліни.

Основними способами маскування є:

- приховування
- імітація
- демонстративні дії
- дезінформація

Приховування полягає в недопущенні поміж або усуненні демаскуючих ознак військ і об'єктів. Воно здійснюється частинами і підрозділами постійно, без спеціальних на то вказівок старшого командира (начальника).

Імітація полягає в створенні хибних районів розташування і пересування військ, хибних об'єктів шляхом неправдивої інформації про стан об'єктів, відтворення відповідних демаскуючих ознак.

Демонстративні дії полягають в реальних діях виділених для цього частин і підрозділів, спрямованих на приховування розташування і дій військ і на введення противника в оману відносно його намірів.

Дезінформація полягає в доведенні до противника неправдивих відомостей за допомогою технічних засобів зв'язку, друку, радіо, по неофіційним каналам та іншими засобами і способами. Табельні маскувальні комплекти і маски Для маскування озброєння, техніки і споруд від оптичних засобів розвідки застосовуються наступні табельні засоби:

- маскувальні комплекти МКТ-Т, МКТ-С, МКТ-П, МКС-2М, (МКС-2), МКС-2П, МКТ-2П
- універсальна без каркасна маска “Шатер”
- універсальна каркасна маска УМК
- деформуюча маска “Зонт-І

Нанесення гриму.

Для військовослужбовців, які беруть участь у бойових діях, важливе значення має правильна маскування. І полягає вона не тільки в підборі відповідного камуфляжу для військової форми. Тут головне – не забувати про дрібниці. Адже саме відблиски від зброї, яскраве пляма особи і не сховане обладнання можуть, як ніщо інше, привернути увагу ворога.

Маскувальний грим

Представляє з себе набір фарби безпосередньо для людини. Нанести маскувальний грим – обов'язкова умова для засідки. Зазвичай такими засобами маскують відкриті ділянки шкіри обличчя, шию, руки. Існують кілька кольорів натуральних відтінків, зустрічаються повсюдно в природі: коричневий, зелений, сіро-чорний. Комбінуючи і змішуючи фарби, можна створити ідеальний грим. Якісний армійський грим виготовляється з безпечних складових, як і гарна косметика.

Маскувальна фарба.

Цей вид засобу розроблений вже, швидше, для приховування від чужих очей амуніції та обладнання. За допомогою такої фарби можна створити більш натуральний відтінок для речей, що надалі допоможе їм не виділятися на тлі природних умов. Маскувальна фарба, як і камуфляжний грим, допоможе під час військових вилазок, в яких солдат змушений перебувати довгий час і в умовах можливого раптового обстрілу. Засоби для маскування допоможуть мінімізувати (або навіть виключити) шкоди.

Маскувальна стрічка.

Маскувальна стрічка слугує не для масштабної маскування, а для дрібних доопрацювань. Наприклад, вона дуже хороша для обмотки зброї в місцях, дають відблиски або значно відрізняються за кольором. Буває на паперовій основі та на тканинній. Працює за принципом скотча: одна сторона клейка, використовується для фіксації, а друга – камуфляжна, має колір і маскує.

Маскувальна сітка

Маскувальні сітки здавна використовувалися у всіх арміях світу. Завдяки сітчастої структурі така річ дуже легка та яким би об'ємом вона не була – мережа неймовірно легка. А це дозволяє її носити скрізь з собою і вкривати нею досить великі простори табору. Другий плюс маскувальної сітки – на неї можна прикріпити дрібні шматочки тканини, що імітують рослинність. Така фактура ідеально приховає будь-яке військоове обладнання, скільки б місця воно не займало.

Маскування зброї.

Зброя є основним предметом, який слід якомога ретельніше замаскувати. Камуфлювати її необхідно обережно, щоб не вплинути на її роботу, чистоту огляду і не допустити, щоб елементи камуфляжу торкалися групи затвора.

Камуфлююча сітка відповідного кольору надівається на приклад, оптичний приціл і ремінь, потім, щоб приховати її характерний обрис,

надівається сітка з обробкою. Приклад і ствол зброї бажано забарвити під колір відповідної місцевості, наприклад, пустельної або засніженої. Антабки і карабинчики необхідно обов'язково обмотати тканиною, щоб вони не звучали.

На даний час, низка збройових компаній виробляє снайперську зброю зі спеціальним покриттям проти відблисків у колірних гамах під різний тип місцевості.

Маскування приладів спостереження

Бінокль або далекомір загортаються в сітку таким чином, щоб приховати їх специфічну форму. Оскільки скло відбиває світло, над їх об'єктивами (лінзами) слід закріпити який-небудь козирок.

Вогнева позиція.

Вогнева́ пози́ція (ВП) — ділянка місцевості, зайнята або підготовлена до заняття одним або декількома кулеметами, гарматами, мінометами, танками, реактивними системами залпового вогню тощо для ведення вогню. Вогневі позиції діляться на основні, тимчасові і запасні, які відповідно призначаються для виконання основних вогневих завдань, часткових (окремих) завдань і на випадок необхідності здійснення маневру або вимушеного залишення основної вогневої позиції.

З метою введення противника в оману відносно кількості та місць розташування вогневих засобів обладнувалися хибні вогневі позиції. Вогневі позиції розрізняють на закриті, розташовані за піднесеністю, лісом та іншими укриттями, та відкриті, призначені для стрільби прямим наведенням.

Вогневі позиції вибираються з урахуванням виконуваних завдань, умов місцевості, обладнуються в інженерному відношенні і маскуються.

Вибір та обладнання позиції для стрільби і місця для спостереження

Важливе значення для здобуття перемоги має і те, наскільки правильно солдат вибере місце для ведення вогню і спостереження за противником.

На місцевості солдат відшукує природне укриття (канава, вирва, колода тощо), потім оглядає все довкола і непомітно переміщується до нього. Перш ніж розпочати обладнання позиції, необхідно швидко вивчити місцевість, звернувши особливу увагу на низини, канали, борозни та інші укриття, що їх противник може використати для непомітного наближення.

Вивчивши місцевість і переконавшись у правильності вибору місця, солдат починає рити окоп для стрільби лежачи. Зброю кладе справа від себе на відстані простягнутої руки стволом у напрямі противника

Повернувшись на лівий бік, виймає піхотну лопатку і, тримаючи її за держак обома руками, ударами до себе підрізає дерен. Знявши дерен, складає його збоку, щоб після риття окопу його можна було використати для маскування бруствера; землю викидає спочатку вперед, потім убік, щоб захистити себе від куль, осколків снарядів, мін.

Під час роботи голову треба тримати якомога ближче до землі, але так, щоб можна було вести постійне спостереження за противником.

Викопавши передню частину окопу на глибину 20 см, солдат пересувається трохи назад і продовжує рити його далі. Ширина готового окопу – 60 см, довжина – 170 см.

Надалі окоп удосконалюється: його поглиблюють і роблять придатним для стрільби з коліна і стоячи.

Глибина готового окопу: для стрільби лежачи – до 30 см, для стрільби стоячи – до 110 см. Висота бруствера – 30-60 см.

Якщо перед окопом є чагарник або висока трава, то з метою поліпшення огляду й обстрілу потрібно розчистити їх непомітно для противника. Крім того, слід підготувати автомати і кулемети для ведення вогню вночі. Для автомата робиться в бруствері жолобок з таким розрахунком, щоб покладений в нього автомат був наведений точно у вказаному командиром напрямі. Краї жолобка утрамбовують і обкладають дерном. Кілочки-обмежувачі забивають по два біля цівки і приклада автомата. По можливості кілочки замінюють рогатками.

Дещо інші вимоги висуваються до вибору і зайняття місця солдатом, якого призначено спостерігачем. Він мусить усе бачити й чути і при цьому залишатися непоміченим для противника. Місце має забезпечувати достатній огляд, маскування, укриття від вогню противника і мати зручні підходи. Не потрібно влаштовуватися на вершинах, горбах, біля одинокого дерева чи будинку, в невеликому гаю, тобто поблизу тих об'єктів місцевості, які привертають увагу противника і допомагають йому орієнтуватися.

Найзручнішими для спостереження є окопи, канави, вирви від снарядів тощо. Місце для спостерігача в них обирається так, щоб позаду був насип, горбок чи пустир, і тоді постать спостерігача не вирізнятиметься на тлі неба.

Поблизу предметів на місцевості (стовпа, дерева) спостереження ведеться з тіньового боку в положенні лежачи. Спробуйте визначити, де спостерігач обрав і зайняв місце для спостереження правильно, а де – ні.

Для зручності спостереження і детального огляду місцевості призначений спостерігачеві сектор умовно розбивається на такі три зони спостереження:

- близька, найдоступніша для спостереження неозброєним оком, на відстані 400-500 м;
- середня, до 1000 м;
- далека, до межі видимості.

Межі зон встановлюються за добре видимими орієнтирами або предметами на місцевості. Орієнтири визначаються справа наліво, від себе вдалину. Подивіться на малюнок 160 і спробуйте визначити, під яким номером буде визначено орієнтир: "дерево", "камінь", "далекий гай", "кущі".

Спостерігач спочатку оглядає усе довкола (в наступі – від себе до противника, в обороні – від противника до себе). Потім уважніше оглядає близьку зону (спостереження ведеться справа наліво за умовно визначеними

орієнтирами від себе вдалину). Відкриті ділянки оглядаються швидше, закриті – детальніше.

Про все помічене спостерігач доповідає командирові, не припиняючи спостереження. У доповіді спостерігач вказує орієнтир і відстань від нього (вправо, вліво, далі, ближче), те, що помічено, наприклад: *"Орієнтир два – вліво 50, ближче – 100, біля пожовклого куща – кулемет противника"*.

Спостереження є одним з основних способів ведення розвідки, від якої, як відомо, залежить успіх бою, а отже, дії солдата-спостерігача повинні бути грамотними і вмілими.